

Veteránek

DUBLIN 1992

DUBLINSKÝ VETERÁNEK v podání Miroslava Pražáka.

Po Helsinkách, Rimini, Záhřebu a Baltimore, start našich veteránů na dalším MS v Irsku :

I pro naše barvy zněly v Dublinu fanfáry !!!

Bronzové medaile přivázejí Zdeněk Lhotka v singlu

Fafek-Schwan v deblu

zlaté medaile z Consolation Lumír Ruzha v singlu

Eliška Krejčová v deblu s Kucharskou (Polsko)

Ujeli jsme 3.700 km autobusem ve vynikající pilotáži chomutovských řidičů, pana Čekala a Sukdoláka, střídajících se za volantem pohodlného DAFu. Asi 300 - 400 km jsme se houpali na vlnách kanálu La Manche a Irského moře - mávali bílým doverským útesům - při zpáteční cestě v paprscích slunce u přístavu Holyhead - krmili racky - jejichž akrobacie v letových spirálách je obdivuhodnou podívanou.

Měli jsme s sebou videokameramana, sympatického Pavla Peřinku. Olda Malínek v roli rozloženého diváka a Vašek Bednář coby lindýnský BOBY - policajt, součástí skvělé Show - Secretin-Purkart.

Nádherné přijetí našim krajanem Joe Veselským včetně pozvání na večeři do italské restaurace Canalettos, zároveň s poznáním, že pan Veselsky je v současné době jednou z nejvýraznějších postav světového tabletenisu.

Úroveň mistrovství světa veteránů nesmírně stoupá a také sláva vítězům je velikou poctou stejně jako coubertinovské uznání těm, kteří svou účastí manifestovali i bez jediného vítězství za radost při utkáních s malým míčkem i osobní setkání přátel !!!

Příští mistrovství světa uvidí za dva roky australské Melbourne.

Komentář šampionátu nemůže nahradit - ani dostatečně přiblížit všechny zážitky historického zájezdu. Třeba samotný úvod - zastavení se v Lucembursku - návštěva katedrály, kde trenovala kapela v úžasné akustice vysoké klenby čarovné melodie - určené k výročí založení této skvělé stavby - to dojívalo, inspirovalo a také povznášelo! Sáhli jsme si do vzpomínek hodin dějepisu na Karla IV., který povýšil Lucembursko na vévodství. Jak nám král Jan Lucemburský ve školních letech zněl přitažlivě a najednou my teď kráčíme touto maličkou zemí

FERO Tokár - můj dávný přítel si hned se mnou připil - když jsme vzpomínali na bouřlivý kanál La Manche, kde jsme prožili v roce 1948 opravdu kruté zdravotní potíže a Ferko stokrát volal "Panenku Mariu". A myslím, že dnes tolik vzácný humor, pohotovost - stálý úsměv našeho exministra světa byl nesmírným přínosem celému autobusu. Kéž by jel s námi vícekrát, uměl rozveselit - de facto

i nesmírné pomoci Pepovi Šínovi v jeho abstinenci při uložení do postýlky bývalého kostelníka na Moutsoy St. 61 v Dublinu. Však Pepa Šín - BOSS podkrkonošského stolního tenisu byl za to potom vděčný, takže se vrátil do role fotoreportéra šampionátu číslo 1. Jeho obrázky budou dokumentací i cennými vzpomínkami naší olympiády, jak právem můžeme nazvat naše shledání s celým světem

V Londýně jsme si všichni zahráli na Sherlocka Holmese s Dr. Watsonem a chtěli vidět Scotland Yard, Westminster a pochopitelně Temži s jejími mosty. Protože nám štěstí přálo, naše výprava viděla královnu i s celým příjezdovým ceremonialem.

Herní prostředí - buffet.

Na 52 stolech odehrálo téměř 1200 účastníků nádherné boje. Nebudu vybírat, nechci ublížit - či vynechat. Vzpomenu jednoho utkání za všechny Z našich barev totiž nejvíce vzrušil pár Fafek-Schwan a také Schwan v singlu samotný. Strhli hlediště, vyrovnali se skvělou výměnou míčků, topspinů, střel i vtipných kreací Bouře potlesku odměňovala nádherný stolní tenis. Myslím, že nikdo z našich nezklamal. Bylo obtížné hrát v kategoriích po deseti letech. Džungle potahů udělala také své, anebo servisy Náš předseda - který složil podle mého soudu čedokářského průvodce na výbornou - dostal ztěžil dostatečnou při příjmu servisu a přitom hrál skvěle! Prostě každý z nás na něco dojel ... Podávali jsme gratulace lepším, někteří zase uznávali naši výpravu v jejím hráčském repertoáru!

V buffetu se stánky souvenírů i prodeje pálek, potahů i dresů posedávaly skupinky a rokovali. Jednomyslně zde odezněl názor, že kategorie v rozpětí deseti let je nesmyslem. 50 a 59, či 60 a 69, to už se těžko srovnává. Jednomyslně se zde ovšem potvrdilo, že veteráni chtějí hrát ... Nemusí to být o světová prvenství, třeba jen přátelská utkání, prostě otevřít srdce a dlaně.

Slavné legendy.....

Nechyběli zde ti, co dobyli tituly mistrů světa. Už jsem hovořil o našem Ferovi Tokárovi, jehož lidská stránka bourala klima autobusu i hotýlku, či haly do optimismu. A jaký je to doping. "Mne koučoval celé mistrovství, užil jsem tolika smíchu, jako dlouho ne. Rozdával radost i ostatním, třeba i Andulce Seňkové, Líbě Grafkové-Uhrové a naší Aničce Pleškové. Stále fešák - Ferenc Sido, Johny Leach, Japonec Ogimura, byli ozdobou předávání cen a jistě i banketu." Nesmím zapomenout na Američany Milese a Martina Reismana. Oba ohromili svět v poválečných letech. Miles obranou, chytrostí, Reisman skvělým forhendem a drtivým útokem. Hrával jsem s ním na tréninkových stolech mistrovství světa v roce 1948 v Londýně, nechtěl jinak než o dolary... Po tolika letech setkání bylo dvojnásob srdečné a Reisman stejně jako náš Tokár hrál. A dobře. Viděl jsem u stolu i Maďara Bellaka v kategorii přes 80 let - s nejstarším účastníkem Dublinu, 87 letým Finem Toivo POYRYM. Přejme si, aby alespoň někdo z naší výpravy jednou v jeho téměř 90 letech na nějakém mistrovství světa startoval. Je to zázrak síly zdraví člověka, jeho vůle i životního stylu. Sítím lidských osudů dojdou nejdále ti, jimž planety přály!

V Dublinu se nám po druhé narodil Jindra Peřinka. Najednou líbal irskou zemi střemhlav, ani nevěděl jak. V podzimu už jej však zastihneme opět v plné agresivní levičky i s jiskrnými očima mladíka!

Na jedné straně jde veteránské hnutí za enormní snahou dosáhnout maxima výkonu, výkonnostní špičky, na druhé a zde především najdeme souznění, by mělo plnit heslo SPORT FOR LIFE, tedy sportem pro život!!

Na rozloučenou

Britské ostrovy moře, Londýn anebo Dublin, budou vzpomínkou všem účastníkům na celý život. Když jsme se rozhlíželi holandským Maastrichtem, připomínali jsme si v půvabných uličkách s prapory na všech domech, že sem jezdí k jednání evropské státy. My o to usilujeme také. Věřme, že se nám to podaří. Že to přispěje naší ekonomice i celkové situaci na naší planetě. Vždyť jak milujeme svůj sport a vše co poznávání nových států a měst, či přírody přináší. Nezbyvá tedy než poděkovat těm, kdož svou mravenčí prací vše připravili! Na to mává málokdo chuť a vůli. Proto to učiním za všechny s tím, že se slovem děkujeme také voláme ať žije veteránský míček!